

Publicerad 2020-03-09 21:14 av Bossepoet från Österbotten

### **ETT HANTVERKSMINNE.**

Käraste vän, skrev en liten berättelse. Ett minne från tiden som alltid kallades förr, god eller dålig beroende på vilket humör man är på när man läser om den.

Kommer ihåg hur det var den gången när jag fick ett nytt täcke.

Mitt gamla såg ut som det varit möss som gnagt på ytteryget. Hål överallt. Detta var innan påslakanens tid, täcket var gammalt. Många var vi som sovit inunder det, ända från mormors ungdomstid hade det värmt barnkoppar och det var stoppat med fårull.

Nu ska det stickas ett nytt. Med bomull som fyllning.

Det heter så, sticka ett täcke, men man monterar ihop det av olika delar. Tyg som är av olika sorter, en översida av glansigt tyg med invävt mönster. Ett tyg som skulle bli baksida på täcket och var endast enfärgat. Emellan dessa två olika tyg, sattes en fyllning som nu blir tillverkat av ett sjok ned bomull. Denna moderna produkt kommer levererad på en tjock papprulle, köpt från en fabrik som river sönder gamla kläder, blandar det gamla med lite ny bomull. Kardar ut det till längder som man köper så många och långa som man behöver.

Det var så bra ordnat från tillverkaren, att om man lämnade in tvättad gammal bomull, som kläder eller lakan så fick man göra avdrag på priset på det som den nya fyllnadsbomullen kostade.

Det skulle bli en spännande höst, stickbågen stod redan och väntade i ett hörn i farstun. Den var en byalags angelägenhet och var till gratis utlån vid behov.

Skall nu försöka berätta om allt stök och bök den här hösten. Det var mycket som måste göras, innan allt blev klart för att sätta igång med stickbågen på plats och stickhjälpen tingad.

Jag fick för det första sova i samma rum som mor och far i den gamla sängstolen som tidigare hade stått i mormors rum. Mormor var nu död sedan många år och sängstolen hade varit stående i fars snickarbod, den luktade av möss.

Stickhjälpen skulle sova inackorderad hela hösten i mitt rum och hade sin dotter med sig, så vi kunde ha sällskap av varandra när arbetet med täcket började.

Jag minns den ännu sängstolen, mina kamrater och jag brukade leka att den var en tron. Vi turades om att vara kungar och drottningar, där vi satt på den fina plychdynan och fantiserade ihop berättelser för varandra.

Längst in i snickarboden hade den stått sedan mormor hade flyttat till himlen som mor brukade säga. Far fick nu ett fasligt besvär med att få den stadig nog att sova i.

Mor var surmulen mest hela dagen, tror att det var för att vi skulle få främmande människor inneboende hos oss. Hörde hur hon gick och muttrade för sig själv. Sade att här fick hon gå hela tiden för att sopa upp all muslort och skräp. Skura så att händerna blev röda av starksåpan.

Inte kunde man visa upp huset för främlingar så som det nu börjat se ut även i i sovrummet.

Kanske för att sängstolen hade renoveras inomhus. Det tyckte hon att far kunde gjort ute så hon hade sluppit besväret med muslortar och sågspån och annat skräp där vi skulle sova.

Att far varit på gott humör och gnolat, småsjungit mest hela tiden när han lagat sängen. Tyckte jag var ganska så trevligt.

Stolt hade han demonstrerat hur enkelt man kunde skjuta ihop den och så plötsligt hade man en stol att sitta på. Ifall man fick besök av någon med långa ben, för hög var den.

Höstens alla fataliteter blev ganska många men i minnet var de mera pikanta än förargliga.

Vackert blev täcket, stickhjälpen gjorde två egna täcken i vuxenstorlek. Dessa gjorde hon av eget material och hade till försäljning. Det var liksom betalning för arbetet och hennes fackmans kunskap. Ja, det var liksom utöver att hon och dottern hade husrum med mat under tiden när de bodde hos oss.

Det blev det här året nästan ända fram till julen.

Fortfarande kan jag ibland undra vart tog den gamla gamla täcket ,med fårull vägen..

© Bosse 9 mars 2020.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bossepoet från Österbotten med Poeter.se id #53281 innehar upphovsrätten